

Capitolul 6 – Eliberarea credinciosului care a murit și a fost îngropat împreună cu Hristos de stăpânirea păcatului și ca rezultat al acestui fapt umblarea »în înnoirea vieții«

Duhul Sfânt călăuzește pe apostol în acest capitol să răspundă la unele obiecții care s-ar putea ridica din partea cărnii (firii) sau a necredinței în urma prezentării harului lui Dumnezeu, și care totodată ne arată adâncimile inimii omenești, dar care conduc în același timp pe apostol să prezinte gânduri minunate.

Prima obiecție este: »Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?« (versetul 1) Cum? Aceasta este concluzia, care s-o tragem din Evanghelia lui Dumnezeu? Să grămădim păcat peste păcat, pentru ca harul să se poată desfășura mai mult în acțiunea de iertare? Răspundem indignați împreună cu apostolul: »*Nicidecum!*« Ce am spune noi despre un fiu, care încalcă mereu, fără nici un respect, poruncile părinților săi și vrea să rănească inimile lor, ca prin aceasta să le ofere ocazia să-l ierte mereu? Ce răutate și împietrire ar dovedi aceasta! Dar întrebarea apostolului dovedește că o astfel de degenerare a inimii omenești este posibilă. Ah, cine poate să cunoască adâncimile acestei inimi, cine poate să-i înțeleagă perfidia!?

Totuși apostolul întemeiază răspunsul la întrebare nu pe baza nelegiuirii evidente al acestui principiu; el ne conduce la punctul de plecare al drumului fiecărui om care se numește creștin, punând întrebarea contrară: »Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?« (versetul 2) Creștinul, care odinioară a trăit în păcat, a găsit în moartea lui Hristos mult mai mult decât numai iertarea păcatelor și fărâdelegilor sale. El *a murit împreună cu Hristos*, și prin aceasta a fost scos odată pentru totdeauna din starea lui veche. El »a murit față de păcat« și nu mai stă sub domnia lui. Prin faptul că Hristos a fost făcut păcat la cruce pentru el, s-a terminat pentru totdeauna cu omul cel vechi, care s-a dovedit a fi neschimbabil de rău, și a luat naștere un om nou, o creatură nouă, a fost descoperită o viață cu totul nouă și ea a fost dăruită celui ce crede. Cum să *mai stăruiască* el în păcat, cum *ar mai putea* stăruii în păcat, căci păcatul l-ar fi despărțit pentru totdeauna de Dumnezeu și el a adus pe Domnul și Mântuitorul lui la moarte? Cât de neînțeleasă și câtă batjocură al oricărui sentiment moral ar fi o astfel de comportare!

În afară de aceasta credincioșii din Roma au mărturisit prin botezul lor, că s-au făcut una cu moartea lui Hristos. »Nu știți, că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost *botezați în moartea Lui?*« (versetul 3) Botezul, care este la începutul drumului fiecărui credincios, este nu numai mărturia morții lui Hristos *pentru* noi, ci și a morții noastre *împreună cu El*. Prin faptul că cel care se botează se cufundă în apă, el dispare (simbolic) în natura lui veche, este îngropat în același timp, ca să iasă din apă ca om nou. »Noi deci, prin botezul în moartea Lui, *am fost îngropați împreună cu El*, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi trăim o viață nouă« (versetul 4). Creștinul nu a fost adus în legătură cu un Hristos *viu*, care trăiește pe pământ – o astfel de legătură era imposibilă, din cauza stării lui lipsită de speranță (compară cu Ioan 12, 24) -, și el nici nu-și pune încrederea, ca iudeul, într-un Mesia, care va veni și care va *domni* pe pământ; dimpotrivă, prin botez el mărturisește odată *cu moartea lui Hristos și moartea sa, sfârșitul* stării lui lipsite de speranță în carne, ca de acum încolo, așa cum Hristos nu a rămas în mormânt, ci a înviat *dintre* cei morți, prin slava Tatălui, să trăiască împreună cu El, Omul înviat, în viața nouă.

Iarăși trebuie să spunem: învățătura apostolului este simplă și cu putere de convingere irezistibilă, și totuși, câte lucruri greșite nu au fost învățate dealungul secolelor în legătură cu botezul! Cât de importantă este această lucrare și cât de serioase sunt urmările pentru toți cei care se lasă învățați în simplitate de Cuvântul lui Dumnezeu! Creștinul nu este chemat să moară *treptat* față de păcat și apoi să crească *încetul cu încetul* în starea nouă de sfințenie; nu, *punctul de plecare* al drumului și vieții lui este faptul că el *a murit* cu Hristos și *acum se găsește* în El, cel Înviat, într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu. Și această realitate este mărturisită prin botez. Hristos *mort* este sfârșitul relațiilor vechi; omul vechi a fost pentru totdeauna judecat, și Hristos *viu* este acum viața și neprihănirea înaintea lui Dumnezeu.

În mod absolut normal și pe deplin legitim rezultă din aceasta trăirea (umblarea) în viața nouă. Apostolul nu spune ca noi să *umblăm*, sau că *trebuie* să umblăm în viața nouă, cu alte cuvinte, el nu ne așează sub o poruncă, ci accentuează numai starea de lucruri cu totul nouă: »pentru ca noi să trăim (umblăm) în viața nouă«. Că în această umblare există o *creștere, un progres practic*, corespunzător credințioșiei fiecăruia în parte, nu necesită nicio accentuare. Dar nu despre această parte a adevărului se vorbește aici. Alte locuri din Scriptură ne învață detaliat în privința aceasta.

Expresia »prin slava Tatălui« necesită o scurtă explicație. Ea nu înseamnă simplu, că *Dumnezeu* S-a glorificat în învierea lui Isus. Este *Tatăl*, care este prezentat aici lucrând pentru *Fiul*. Tatăl era, spus cu cea mai mare venerație, dator față de slava Sa, să învieze pe Fiul Său – care L-a glorificat în toate -, după ce a înfăptuit toată lucrarea. Toate hotărârile inimii Tatălui au stat și stau în legătură cu această lucrare, și în felul acesta tot ce este în El a condus totodată la glorificarea Fiului Său.

Să observăm că epistola către Romani nu privește învierea credinciosului împreună cu Hristos ca un fapt încheiat, ci trage numai concluziile din moartea lui împreună cu Hristos: »Într-adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, *vom fi* una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui« (versetul 5). Explicația se găsește în faptul că Duhul Sfânt privește pe credincioși ca oameni trăind încă pe pământ, și nu, ca de exemplu în epistola către Efeseni, așezați în Hristos în locurile cerești. Aici se tratează numai prima parte a adevărului prețios cu privire la unirea noastră cu Hristos în moartea și în învierea Sa, partea a doua urmează. Dacă avem parte de moartea lui Hristos, atunci și viața care a rezultat din ea trebuie să fie partea noastră. Vechiul nostru eu este mort, eul nostru nou este Hristos. De aceea este legitim pentru noi să trăim în viața nouă; ca îngropați împreună cu Hristos prin botez, se cuvine să nu mai trăim pentru noi înșine, ci *pentru Dumnezeu*, căci »știm¹ bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului – întreaga noastră stare de odinioară - să fie *dezbrăcat* de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului« (versetul 6).

Omul firesc slujește păcatului, aceasta este natura lui, felul lui; caracterul omului credincios este de a *nu* sluji păcatului. »Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat« (versetul 7). Pentru un om mort nu se mai pune problema de a păcătui, el este mort! Aceasta este învățătura deosebit de importantă pe care Duhul Sfânt o dă aici celor credincioși, o învățătură - și aceasta este așa de puțin înțeleasă – care trebuie primită prin *credință*, tot așa cum trebuie primit adevărul despre mântuire. Este vorba despre *un fapt*, care a avut loc *în afara* noastră, despre o eliberare confirmată de Dumnezeu celui credincios, tot așa cum îi este confirmată iertarea păcatelor sale. Experiențele noastre practice par să contrazică permanent această învățătură, dar ea este în concordanță cu înțelepciunea și sfințenia lui Dumnezeu tot așa cum ea oferă sclavilor de odinioară ai păcatului harul de a face de acum înainte voia lui Dumnezeu.

În versetul 8 se prezintă consecințele pentru viitor ale celor tratate până aici. Și *trupurile* noastre vor avea parte de învierea dintre cei morți. »Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, întrucât știm că Hristosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui.« Prin faptul că pe baza convingerilor noastre lăuntrice ale sufletului știm (vezi adnotarea cu privire la „a ști“) că Hristos, înviat o dată dintre cei morți, a ieșit pentru totdeauna de sub puterea morții, a biruit-o, avem deplina certitudine a credinței că și noi vom trăi împreună cu El. Această viață de înviere, care se arată deja acum printr-o umblare nouă, asemănătoare cu umblarea lui Hristos – chiar dacă în chip nedesăvârșit, se va *desăvârși* în slavă, când cu »trupul, sufletul și duhul fără vină« vom sta înaintea lui Dumnezeu.

Pentru un moment se părea că moartea are sub stăpânirea ei pe Domnul și Mântuitorul nostru. Dacă Dumnezeu trebuia glorificat, păcatul judecat, puterea Satanei distrusă și eliberarea noastră să devină realitate, atunci El a trebuit să coboare în moarte și mormânt. »Fiindcă prin moartea de

¹ Cuvântul grecesc pentru »a ști« este un altul decât cel folosit în versetul 9. În timp ce acolo se bazează pe o cunoaștere întemeiată pe o recunoaștere interioară, aici este numai o cunoaștere bazată pe învățătură, cunoașterea unui fapt petrecut în afara noastră.

care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu» (versetul 10). Dacă pentru un timp scurt părea că Satana a triumfat, victoria este odată pentru totdeauna de partea Domnului nostru. Înviat din morți, Hristos nu mai moare, moartea nu mai are nici o putere asupra Lui, iar noi strângem roadele victoriei Lui.

Vai, cât de mult L-a costat această victorie! Cât de înfiorător este gândul, că Cel ce era absolut (desăvârșit) fără păcat și sfânt, prin faptul că a luat asupra Lui starea noastră și a pășit în totul în locul nostru, a trebuit să fie *făcut păcat*! Nu că El personal ar fi putut deveni altceva decât a fost; dar prin faptul că El de bună voie S-a făcut prin har responsabil pentru noi, a trebuit să fie tratat de Judecătorul divin ca și cum El Însuși ar fi fost în starea în care ne găsim noi de la natură, ca *păcat*. Acesta era lucrul îngrozitor care stătea înaintea sufletului Său sfânt în grădina Ghetsimani: El a trebuit să moară ca Locțiitor al nostru pentru păcat, să guste moartea în toată grozăvia ei, ca plată pentru păcat.

Dumnezeu să fie glorificat, marea lucrare a fost înfăptuită! Cel care a fost odată părăsit de Dumnezeu, din cauza noastră, domnește acum încununat cu slavă la dreapta lui Dumnezeu. »Prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu«, și noi putem spune plini de bucurie, că avem parte împreună cu El de această viață. Pe această bază poate apostolul să ne spună: »Tot așa și voi, *socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru*« (versetul 11). Am face, dacă am voie să mă exprim așa, o mare nedreptate morții și învierii Domnului nostru dacă nu ne-am socoti în El morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu. Noi nu suntem numai *îndreptățiți*, ci suntem și *chemați* să facem aceasta și să umblăm cu credincioșie în înfăptuirea acestui adevăr. Ah, dacă copiii lui Dumnezeu ar înțelege prin credință mai mult acest adevăr și puterea lui eliberatoare în viață și umblare! Cât de mult ar fi Dumnezeu glorificat, Fiul Său onorat și inima proprie ar fi umplută cu mulțumire și bucurie! Cine a înțeles cu adevărat acest adevăr și umblă în el, este un creștin *eliberat*, fericit, care va primi cu bucurie îndemnurile care urmează ale apostolului și își va găsi satisfacția în ele, le va face să devină realitate în toată gândirea și lucrarea sa.

»Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii« (versetele 12-13).

Să accentuăm încă o dată, că un creștin *nu trebuie* să mai moară față de păcat, ci el *a murit* față de păcat, atunci când a fost crucificat împreună cu Hristos. El nu este eliberat de păcatele izolate sau de înclinațiile spre rău, ci *întreg* omul vechi a fost înlăturat, a fost judecat pe cruce. Să observăm totodată, că a muri împreună cu Hristos nu are ca urmare un fel de *înlăturare* din noi a naturii vechi, a omului vechi. Păcatul este și rămâne în noi, atâta timp cât vom fi în trupul acesta. »Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie *de la Dumnezeu* și nu de la noi« (2 Corinteni 4, 7). Dacă ar fi altfel, atunci nu ni s-ar spune: »*socotiți-vă morți față de păcat*«, sau, »*păcatul să nu mai domnească* în trupul vostru muritor«. Dar cu toate că păcatul este în noi, noi nu mai suntem sub stăpânirea lui, puterea lui a fost distrusă. Un credincios *poate* să păcătuiască, dar el nu este *obligat* să păcătuiască; el nu este constrâns să aibă nici măcar *un singur* gând rău. El *va păcătui*, dacă nu este vigilent; dar dacă viața nouă și puterea Duhului Sfânt lucrează în el, atunci el nu va mai trebui să slujească sub nici o formă naturii vechi, nici măcar, așa cum am spus, prin gândire.

Ce eliberare! Dar să ne amintim încă o dată, că aceasta se poate înțelege numai *prin credință* și se poate realiza numai printr-o *teamă sfântă*. Dar, cât este de bine: același om, care odinioară ura lumina, acum iubește lumina! Eliberat de stăpânul lui cel vechi, cel credincios este nu numai apt, ci este și liber să se dedice unui Stăpân nou. Și pe cine va alege el, cui se va dedica? El spune: „Îmi este *destul* timpul trecut, când am făcut voia cărnii (firii)“ (compară cu 1 Petru 4, 3). În locul Satanei a venit *Dumnezeu*, în locul păcatului a venit *neprihănirea*. Odinioară un sclav al lui Satana, un slujitor de bună voie al plăcerilor trupului lui muritor, el poate acum *să se dea* lui Dumnezeu, ca unul care a fost înviat dintre cei morți, și *mădularele* lui: ochii, urechile, limba, mâna, picioarele, etc., pe care le-a folosit odinioară ca unelte ale nelegiurii, poate acum să le

pună cu bucurie în mâna lui Dumnezeu ca unelte ale neprihănirii. Ce schimbare minunată! Noi înțelegem desigur, că așa cum numai puterea harului l-a condus la aceasta, tot așa numai harul ne poate face să rămânem practic în noua poziție și să creștem în ea. Dar acest har este prezent pentru noi, și noi avem dreptul să luăm zilnic, în fiecare oră, din plinătatea lui.

Să observăm că aici (ca și în multe altele îndemnuri asemănătoare) forma de timp a verbului în limba greacă »dați-vă« la persoana a doua nu este o acțiune prezentă, obișnuită, ci una care a avut loc, dar care prin efectul ei arată o realitate permanentă. Aceasta vrea să spună: nu este vorba, așa cum în general se crede, de o îmbunătățire treptată, progresivă, sau de o perfecționare a naturii omenești, ci de faptul că noi ne-am dat odată, dar în sensul pentru totdeauna, lui Dumnezeu ca vii dintre cei morți, și am dat mădularele noastre lui Dumnezeu ca unelte ale neprihănirii. Cu alte cuvinte: acest fapt este terenul pe care am fost aduși noi în Hristos și pe care noi trebuie să-l ocupăm și să-l păstrăm permanent prin credință. »Căci«, continuă apostolul să spună, »păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu mai sunteți sub Lege, ci sub har« (versetul 14). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru acest cuvânt, în mod deosebit la sfârșitul unei secțiuni, care atenționează așa de sever cu privire la abuzul față de bunătatea lui Dumnezeu și față de libertatea creștină!

Pentru gândirea și simțirea noastră omenească ar fi mult mai potrivit dacă apostolul ar vorbi în acest loc despre severitatea mare a poruncilor sfinte ale lui Dumnezeu. Dar nu, așa cum numai *harul* mântuiește, tot așa numai *harul* dă putere pentru o umblare demnă de Dumnezeu. Legea nu dă nici viață, nici putere. În 1 Corinteni 15, 56 ea este numită chiar »puterea păcatului«, căci, așa după cum este cunoscut, tocmai prin interdicțiile ei trezește poftă și patimi în carne. Dacă am fi puși sub Lege, atunci păcatul își va exercita stăpânirea lui asupra noastră, ca și mai înainte; dar, Dumnezeu fie lăudat!, noi suntem sub har. De aceea ni se poate striga: »Păcatul să nu mai stăpânească în trupul vostru muritor«, și cuvântul minunat de mângâiere: »păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră«. Același har, care ne-a eliberat de păcat, ne dă putere să nu mai slujim plăcerilor cărnii, ci pe viitor să umblăm în viața nouă. Creștinul este liber să se dedice lui Dumnezeu și să-I slujească. Aceasta este învățătura simplă și prețioasă a Cuvântului din acest loc, dar care din păcatate este puțin înțeleasă și puțin prețuită.

Dar se obiectează: »Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har?« (versetul 15) Apostolul răspunde cu un hotărât »Nicidecum!« Apoi contrazice obiecția nu așa cum a făcut-o la prima întrebare din versetul 1, referindu-se la moartea noastră împreună cu Hristos, ci prin aceea, că el arată cât de rea și de josnică este o astfel de gândire și de comportare. »Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?« (versetul 16). Pentru creștin există numai un hotărât Da! sau Nu!. Pentru el nu există niciun compromis, niciun drum de mijloc. Odiu oară un sclav al păcatului, el este acum chemat să stea în libertatea la care l-a chemat Hristos, urmând exemplul pe care i l-a dat Domnul său. O inimă mulțumitoare primește aceasta cu bucurie, dragostea nu își dorește nimic altceva. Eliberat din sclavia păcatului, care ducea la moarte, creștinul se numește acum cu toată plăcerea un sclav al lui Isus Hristos, sau, așa cum se exprimă apostolul aici, »al ascultării, care duce la neprihănire«. Ce viață, ce roade ale acestei vieți! Este exact ce vedem în chip desăvârșit la Domnul nostru preaiubit, singurul și adevăratul Slujitor desăvârșit. Oricât de nedesăvârșite ar rămâne toate la noi, ascultăm, urmând exemplul Lui, pentru ca astfel să ia naștere neprihănirea practică, umblarea după voia lui Dumnezeu.

De aceea ne unim cu bucurie în strigătul: »Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum *din inimă* de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o« (versetul 17). În noua noastră poziție nu depindem de noi. Ca și creaturi, niciodată nu putem să fim independenți, să ne fim suficienți; avem nevoie de un lucru după care să ne ghidăm, de un model, pe care să-l urmăm. Acest lucru, acest model este Hristos, așa cum Dumnezeu S-a descoperit în El, împreună cu tot ce ne-a fost dat în El. Duhul Sfânt, prin care am fost născuți din nou cu ajutorul Cuvântului, este totdeauna preocupat să ne prezinte pe Hristos, lăsându-ne totodată să savurăm lucrurile, pe care El ni le-a făcut cunoscut prin Cuvânt. Privind în

felul acesta pe Hristos și având dorința în inimă să ascultăm de dreptarul învățaturii creștine, careia ne-am predat, duhul și felul nostru de gândire, omul întreg, se va schimba și transforma după modelul care ne-a fost dat în Cuvânt.

»Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii. Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pământești« (versetele 18-19a). Domnul spune: »Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.« Tot așa este și în acest caz. Fiind eliberați de primul stăpân, am intrat cu al doilea într-o relație care niciodată nu va dispărea. Ceea ce nu a putut să facă Legea, așa cum s-a spus accentuat de multe ori, face harul, făcând ca în viața practică a unui creștin să ia naștere ceea ce se vede în chip desăvârșit în Hristos. Cu toate că creștinul este pe deplin liber, el este de bună voie un rob al lui Hristos, un om dedicat cu trup și suflet neprihănirii. Înloc să facă abuz de libertatea în care a fost adus, el o folosește ca să facă exact (și chiar mai mult) ceea ce Legea nu a putut să facă prin amenințările și făgăduințele ei.

Dacă odinioară și-a dat mădulele în sclavia necurăției și fărădelegii, ca să săvârșească fărădelegea, acum el le dă robiei neprihănirii, ca să ajungă la sfințire (versetul 19b). Apostolul vorbește omenește, sau în felul oamenilor, când se exprimă așa, din cauza slăbiciunii stării și înțelegerii spirituale a romanilor. Ar fi putut ei să tragă concluzii false din învățăturile lui, când el i-a atenționat așa de insistent cu privire la obligațiile lor sfinte și nestrămutate referitoare la o umblare sfântă? Ei erau liberi, și totuși legați, eliberați de păcat, dar nu ca acum să facă ce vor ei, ci cu teamă și supunere sfântă să slujească neprihănirii. În ambele situații există o țintă, o creștere. Ținta uneia era creșterea permanentă a fărădelegii, despărțirea de Dumnezeu în mândrie și egoism; ținta celeilalte este sfințenia crescândă, punerea deoparte pentru Dumnezeu în smerenie și ascultare. Omul firesc iubește răul și urăște lumina, omul spiritual urăște răul și iubește lumina.

»Căci, atunci când erați sclavi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea« (versetele 20-21). Sclavia, în care se aflau odinioară cei credincioși, excludea total orice lucrare a neprihănirii, da, orice legătură cu neprihănirea. Și ce roade au avut ei atunci din faptele lor? Ce le-au adus faptele pe care le făceau? Nimic altceva decât rușine și necaz. Și sfârșitul acestora era *moartea!*

Este adevărat, dacă există motive pentru o umblare în sfințenie, atunci ele sunt prezentate aici cu putere și înțelepciune de admirat. Puteau credincioșii din Roma să nu ia seama la ele? Voiau ei, după ce harul i-a eliberat cu un preț așa de mare din starea de odinioară, să se reîntoarcă la viața veche cu înfățișările ei rușinoase și cu sfârșitul îngrozitor, să se dedea iarăși stăpânirii păcatului? Imposibil! Nu, odată »izbăviți de păcat și deveniți robi ai lui Dumnezeu« au acum »ca rod sfințirea, iar ca sfârșit, *viața veșnică*« (versetul 22).

»V-ați făcut robi *ai lui Dumnezeu*«, prin aceasta apostolul ajunge la punctul culminant al expunerii sale în acest loc. Noi am fost aduși nu numai să iubim neprihănirea și să o căutăm, ci am fost aduși în cea mai apropiată relație cu Dumnezeu Însuși. Lui avem dreptul și trebuie să-I dăm în totalitate forțele trupului și sufletului nostru. Nouă nu ne-a fost dată o serie de porunci, pe care să le avem fir călăuzitor în lucrarea noastră, nu, noi suntem supuși Lui direct, așa cum S-a descoperit El în tot Cuvântul Său, Lui, a cărui voie plăcută învățăm prin Duhul Său tot mai mult s-o cunoaștem și s-o facem prin har. În felul acesta domeniul, în care putem să arătăm ascultarea noastră, este fără bariere și fără limite, și prin faptul că umblăm în el, avem »ca rod sfințirea, iar ca sfârșit, *viața veșnică*«.

Ce schimbare fericită! Odinioară ne caracterizau *lucrările* întunecate ale cărnii (firii), astăzi avem dreptul să aducem *rodul* Duhului, lucruri cu totul plăcute, împotriva cărora nu este nici o lege. (Citește Galateni 5, 19-23) Mai înainte nu aveam *nici un* rod, numai gânduri rele, cuvinte și lucrări rele, acum avem rod spre slava lui Dumnezeu și spre creșterea în sfințire. Ca unii care suntem născuți din Dumnezeu, în ceea ce privește poziția noastră, suntem sfințiți prin jertfa lui Isus Hristos, prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt care locuiește în noi. De aceea noi putem fi numiți »sfinți și preaiubiți«. Dar noi avem nevoie de *sfințirea* practică. Ea are loc prin

aceea, că noi lăsăm ca inimile noastre să fie umplute de El, Cel care umple toată inima Tatălui, deoarece El a făcut totdeauna ce este plăcut lui Dumnezeu, chiar și în moartea pe cruce.

»Robi ai lui Dumnezeu«! Ah, dacă am învăța să înțelegem tot mai bine Cuvântul și să-L practicăm, ca în felul acesta roada să crească și ca noi, în drumul nostru spre slavă, să fim tot mai mult transformați în Chipul Aceluia care a umblat odinioară aici jos pe pământ și a glorificat pe Tatăl, și pe care noi Îl vedem acum cu fața descoperită sus în slava Sa! (2 Corinteni 3, 18).

»Iar ca sfârșit, viața veșnică.« Ținta prețioasă a unei cărări așa de binecuvântate, cununa, care ne așteaptă, este această slavă însăși. În curând și trupul nostru, »vasul pământesc«, va fi trasformat asemenea trupului *Său* de slavă și după aceea noi vom purta complet, din veșnicie în veșnicie, chipul Aceluia care ne-a iubit și a dobândit pentru noi viața veșnică. (cap. 8, 29)

»Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru« (versetul 23). Prin aceasta apostolul încheie expunerile sale de idei minunate. Cu *un* cuvânt el pune încăodată înaintea privirii noastre rezultatele cu privire la om și cu privire la Dumnezeu. *Noi am meritat* moartea, ca *plată* tristă pentru o lucrare tristă; *harul ne-a dăruit* viața veșnică, *darul* nemeritat al lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Noi o avem deja astăzi »în Fiul«. În El era viața, și viața era lumina oamenilor, și cine are pe Fiul, *are* viața. Altfel am fi fost complet inapți de a avea părtășie cu Dumnezeu. Dar viața veșnică înseamnă în hotărârile lui Dumnezeu mai mult decât atât. Este asemănarea desăvârșită cu Fiul Omului proslăvit în cer. Această viață va fi descoperită în curând pe deplin acolo în slavă.

Deci aceasta ne așteaptă! »*Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.*«